

bulletin pro naše příznivce

*Doprovázíme mladé lidi z dětských domovů, pěstounské péče
a ohrožených rodin na jejich cestě do samostatného života*

„HLEDÁNÍ DOMOVA“

*Trvalo dlouho, než našel odvahu přiznat si, že skutečně
žádný domov nemá...*

ZAČÁTEK A KONEC DĚTSKÝCH LET

Lze pomoci všem? Šance je tu vždycky!

HLAVNÍ PŘEDSTAVENÝ SALESIÁNŮ

Snažte se, abyste se stali milovanými

MÍT SE KAM VRACET

představení naší práce

ŽIVOT NENÍ PEŘÍČKO

*rozhovor s klientem
sociální služby*

Interaktivní PDF

Úvodem

Milí čtenáři,

rok 2014 se chýlí ke konci. V r. 2015 budeme slavit 10 let své existence a zároveň oslavíme 200 let sv. Jana Bosca, po kterém neseme jméno. Našemu „patronovi“ záleželo vždy na těch nejchudších mladých lidech. Chudoba může mít různé podoby. Ta materiální je jistě hrozná a naši mladí ji pociťují velmi silně – nejvíc po odchodu z dětského domova. Mnohem horší je ale chudoba ve vztazích. Mladým lidem chybí blízcí lidé, kteří je mají rádi a mají odvahu věřit v ně, podporovat je, „vydržet to s nimi“, dávat jejich životu směr a smysl. Spolu s mými kolegy se snažíme jim tyto blízké lidi nahradit. Nejde to jinak, než zase přes vztahy. A že to není vždy legrace, pochopíte možná z několika jejich příběhů. Některé Vám zřejmě budou připadat drsné. Ale takové opravdu jsou. Ani před vánocemi nemá smysl je „lakovat na růžovo“.

O to víc si vážím svých kolegů, kteří jsou schopni „jít se svou vlastní kůží na trh“, jsou ochotni před bolestmi našich klientů nezavírat oči a hledat stále znova nové cesty. Vážím si všech, kteří nás jakkoli podporují. Všechny, kteří jsou schopni vidět světlo i tam, kde bychom ho nehledali a nebo už nechtěli hledat.

Možná si po přečtení tohoto Bulletinu uvědomíme, jak jsme na tom vlastně dobře. Už jen tím, že nejsme sami...

Monika Peterková
ředitelka organizace, předsedkyně klubu

Obsah

(nadpisy fungují jako odkaz)

Úvodní slovo, obsah 2

Hledání domova (příběh) 3

Představení naší práce 4

Aktuality 6

Veronika Hénková (rozhovor) 8

Začátek a konec dětských let 9

Život není perličko (rozhovor) 10

K zamyšlení 11

Závěrečné slůvko 11

Podporují nás, Info 12

Hledání domova (příběh)

Byl večer, Slávek přelezl plot a na zahradě strávil řadu hodin. Trvalo mu dlouho, než našel odvahu přiznat si, že skutečně žádný domov nemá.

Je to jak filmový příběh. Slávkovi se hodně změnil život, když mu umřel táta. Noví partneři matky o něj nestáli, někteří jej týrali. Slávek skončil v děčáku, kterých nakonec vystřídal několik. Matka si ho zkoušela vzít domů, ale nezvládala vlastní život, natož jeho výchovu.

Po vyučení odešel z dětského domova – kam jinam – opět k matce. Přestože si moc nerozuměli, neměl jinou možnost. Nebudeme se asi divit, že v tomto případě se „zázraky moc nedějí“. Ve společné domácnosti to s ní a s jejími partnery opět nešlo a ze Slávka se velmi rychle stal bezdomovec. V takových situacích člověk přemítá o svém životě a přemýšlí, kde mu bylo nejlépe, kam by se mohl obrátit.

Vzpomněl si na dětský domov, kde byl v době dospívání. I když tušil, že domov je zrušený, rozhodl se toto místo navštívit, i přes vzdálenost několika desítek kilometrů.

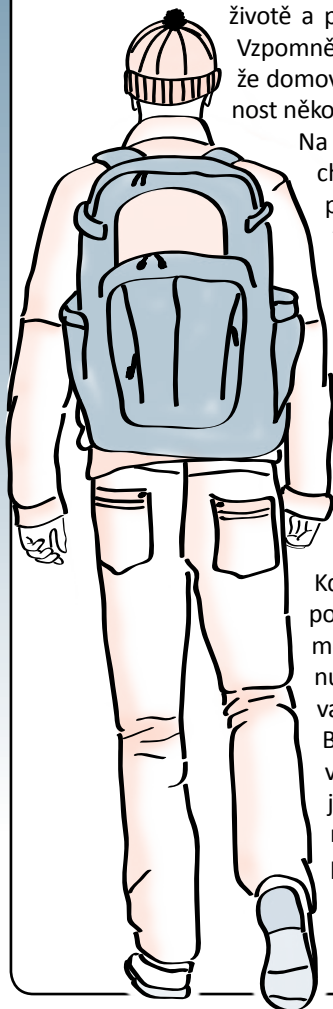
Na vlak neměl, musel jít pěšky. Chvilí šel po kolejích, chvilí po silnici a někdy i lesem. Cesta to byla náročná, po několika dnech přeci jen dorazil na místo, kde ale zjistil to, co tušil: domov byl zrušený, jeho objekt odkoupila soukromá firma.

Byl večer, Slávek přelezl plot a na zahradě strávil řadu hodin. Trvalo mu dlouho, než našel odvahu přiznat si, že skutečně žádný domov nemá, že nemá kam jít. Pak si vzpomněl na učitele, který v tomto městě bydlel. Díky jeho pomoci se dostal k nám.

Dříve u nás byl Slávek několikrát na Dnech pro dětské domovy. Když dorazil tentokrát, měl na sobě kalhoty o tři čísla větší, vlasy ostříhané vlastní rukou, ale další chuť do života.

Když jsem se ho při první návštěvě ptala, proč tomu tak je, pojmenoval tři věci: bylo mu u nás dobře, věděl, že jsme pomohli některým jeho kamarádům a vyhrkl: „že se přece jmenujeme Don Bosco“. Na mou otázku, zda ví, kdo to byl, bez váhání odpověděl: „Moc toho nevím, ale myslím, že Donu Boscovi záleželo na druhých lidech. Nebylo mu jedno, když viděl jejich trápení.“ Tím mi skoro vyrazil dech... Co k tomu ještě dodat! Slávka čeká ještě dlouhá cesta, bude záležet i na něm. My jeho slova vnímáme jako závazek a jsme připraveni jej doprovázet. Jestli bude mít odvahu postavit se svému životu čelem, bude záležet i na něm.

Veronika Hénková

„O NÁS“ – aneb „MÍT SE KAM VRACET“

Omlouvám se čtenářům, kteří naši práci znají. K tomuto článku mě podnítila otázka, které opakovaně dostávám: „Jakou práci děláte? Kolika mladým vlastně pomůžete, když vás v CDB pracuje tolik? A potřebují vůbec vaši podporu?“

Když se pokouším představit široké veřejnosti to, co děláme, zjišťuji, že to není snadné. Stačí si jen představit, co vše naši mladí museli prožít. Svůj osud si nevybrali a i v pozdějším životě doplácí na něco, co nezavinili.

Při práci vycházíme z našeho poslání:

- Doprovázíme mladé lidi z dětských domovů, pěstounské péče a ohrožených rodin na jejich cestě do samostatného života.
- Jsme lidským zázemím, kde mohou sdílet své starosti, problémy i úspěchy tak, aby postupně svůj život zvládali sami.

Co to v praxi znamená?

ČR byla v rámci EU dlouhodobě kritizována za to, že je u nás velké množství dětí umisťováno do dětských domovů. V posledních letech se to daří měnit. Je dobře, že se jich stále více dostává do pěstounské péče. Všechny se tam ale nedostanou. Vyrostají v dětských domovech. Dokud tam jsou, je o ně postaráno. Když ale odejdou, zůstávají na všechno sami.

Centrum Don Bosco vzniklo před lety s cílem být pro tyto mladé lidi lidským zázemím. Alespoň zčásti jim chtělo nahradit to, co by jim v normálních podmínkách měla dát rodina. Založil jej s dalšími nadšenci salesián Jirka Křemeček. Na jeho práci navázal salesián Martin Poláček a posunul ji o kus dál. My se dnes snažíme v této práci pokračovat. (V týmu máme nyní salesiána Jiřího „George“ Woclawka.)

S mladými lidmi navazujeme vztah ještě v době, kdy jsou v domově či v rodině. Právě díky tomu se o nás mohou později opřít. Bez toho bychom asi moc úspěšní nebyli. **Naše klienty dlouhodobě podporujeme v rámci 4 hlavních osvědčených programů:**

1. Sociální služba Sociální rehabilitace
Doprovázení
2. Program Na vlastních nohou
3. Program Kurzy
4. Program Dny pro dětské domovy

Kolika mladým lidem pomůžeme?

Ročně našimi programy projde zhruba 120 mladých lidí. Z toho asi 60–ti z nich se věnujeme intenzivně.

Je to docela dřina – proč tolik úsilí?

„Často si tuto otázku společně klademe.“ Odpověď přichází vždy stejná: **Protože jsme to našim mladým slíbili!** Během života se setkali s lidmi, kteří jim něco naslibovali a pak „zmizeli“. My se jim snažíme dát pozitivní zkušenost, kterou tak potřebují. Snažíme se naše sliby dodržet, i když to pro nás znamená,

že v každodenní realitě jsme neustále konfrontováni se všelijakými bolestmi a neúspěchy.

Kolik nás v Centru Don Bosco SKM pracuje?

V týmu je nás devět. Největší tíha leží na lidech v přímé práci s klienty. Dohromady je to aktuálně asi 4,5 úvazku. Starost o projekty, finance, web a podobně řešíme většinou externími smlouvami.

Kde sháníme zaměstnance?

Mí kolegové jsou většinou lidé, kteří vystudovali nějakou vysokou školu se zaměřením na naši problematiku a „našli si nás sami“. Často dojíždí nebo se přistěhovali. Vnímají tuto práci jako poslání.

Proč se o tyto mladé lidi nepostará stát?

Systematicky stát tuto problematiku neřeší. Právě je takový mladý člověk dospělý. Kdo z nás by přitom v tomto věku obstál zcela sám, bez zázemí rodiny? Snažíme se na tento problém upozorňovat. Zdá se, že hlavním zdrojem financí

pro naši práci bude MPSV - díky sociální službě, kterou máme zaregistrovanou. Tento příjem ale nepokryje potřebné náklady na naši činnost.

Jak je možné Centrum Don Bosco SKM podpořit?

S blížícími se vánocemi si hodně lidí myslí, že dětem z dětských domovů nejvíc pomohou, když jim koupí pro radost nějaký dárek. Jim ale opravdu nejvíc pomůže jistota dlouhodobého vztahu s osobou, na kterou se mohou spolehnout. Snažíme se tak po vzoru sv. Jana Bosca podporovat vlastně ty nejchudší mladé lidi bez zázemí. Do takového vztahu nelze jít naivně. Je třeba být současně odborníkem a současně „člověkem“. Chceme i dál udržet stálý tým, který je kompetentní a má odvahu a chuť naše mladé doprovázet tam, kde to potřebují. Jsme proto vděční za jakoukoli podporu finanční, morální, dobrovolnickou.

Co nás drží nad vodou?

Je toho víc, například vzájemná podpora mezi námi i podpora dobrodinců. A také skutečnost, že můžeme být svědky toho, jak někteří naši bývalí klienti dnes přes řadu úskalí žijí hodnotný život.

Monika Peterková

Co se u nás událo

Na kole proti dluhům

Již potřetí jsme se účastnili Burzy filantropie, kde jsme prezentovali projekt „Na kole proti dluhům“. Tuto unikátní dobročinnou akci pořádá Koalice nevládek Pardubicka, o. s., ve spolupráci s Pardubickým krajem. Finanční částky jsme obdrželi díky panu radnímu Šotolovi

od Pardubického kraje, Elektráren Opatovice, od Advokátní kanceláře Paděra, od Gamy Pardubice s.r.o. a od Experia group s.r.o. Pardubice. Díky těmto dárcům jsme mohli nakoupit čtyři kola i s výbavou, která teď postupně dáváme „do oběhu“. Pro koho jsou kola určena a za jakým účelem se dozvíte na našich stránkách.

Svatba Káti a Tomáše

20. září 2014 byl důležitý den pro naši kolegyni Kateřinu Hubáčkovou. Tento den se z ní totiž stala Kateřina Řeháková. Kátě i Tomášovi přejeme do společného života hodně štěstí.

Noc kostelů

V pátek 23.5.2014 jsme měli možnost představit naši práci na Noci kostelů. Náš „vstup“ v Kostelevě sv. Václava na Zborovském náměstí jsme nazvali „Opravdové příběhy“. Zblízka jsme představili životy několika našich klientů. Na těchto příbězích bylo patrné, jak moc jsou stateční a kolik překážek se snaží ve svém životě překonávat.

Kontroly a inspekce

V druhé polovině roku u nás proběhlo několik kontrol, které jsme společně zdárně zvládli. Jednalo se o inspekci kvality poskytování sociálních služeb, kontrolu z MPSV Rodina a z Magistrátu města Pardubice. Tyto výsledky nás povzbudily.

Představení týmu Centra Don Bosco

Mgr. Veronika Hénková, DiS.

- 26 let, pochází z Boskovic
- Má ráda přírodu, zimu a posezení s přáteli a rodinou
- Pracuje v CDB od května 2014

Verčo, pocházíš až z Boskovic z Jihomoravského kraje, co tě zavedlo k nám do Pardubic?

Spolupracovala jsem s Alešem v rámci lektorování finanční a dluhové gramotnosti. Při zmínce, že budu brzy končit studium, si uvědomil, že v CDB zrovna sociálního pracovníka potřebují. Podívala jsem se na webové stránky a velice mě tato práce zaujala.

Pracuješ u nás již přes půl roku. Co tě pracovníce nejvíce změnilo či překvapilo od tvého nástupu?

Popravdě mě nejvíce překvapil pracovní kolektiv a vůbec atmosféra v CDB. Všichni pracovníci mě velmi mile přijali. Panuje mezi námi vzájemný respekt a veliká otevřenost. Tato atmosféra je důležitá i proto, aby k nám mohli naši klienti přijít a svěřit se nám. Když jsem zde začínala pracovat, byla jsem za tuto atmosféru moc vděčná. Byl to ten nejlepší start v nové práci.

Co podle tebe dětem, se kterými pracuješ, nejvíce schází?

Láska a milující rodina. Čím dál víc si uvědomuji, že rodina je základ každého jedince i společnosti. Já mám skvělou rodinu, rodiče, kteří se o mě starají dodnes a můžu se na ně spolehnout. Děti z dětských domovů takové štěstí nemají. Mají za sebou těžké zkušenosti, často slyším, že je rodiče odmítli, zavrhl je, nebo si jich ani nevšímal.

Co je pro tebe nejsložitější v práci s těmito dětmi?

Když jsem pracovala v Poradně pro dlužníky, uvědomila jsem si, že se člověk může snadno dostat do dluhové pastě. Nezálězelo nikdy na tom, jestli mají vysokoškolské vzdělání,

nebo jen základní. Když se člověk z dětského domova chce osamostatnit, mnohdy narazí hned na začátku. Nemá kde bydlet, nemůže najít zaměstnání, „naseká“ spoustu problémů (půjčky, krádeže apod.). Bohužel nemá za zády nikoho, kdo by mu pomohl. Proto se snažíme být tady pro ně. Mohou se na nás kdykoli obrátit a my se jim snažíme pomoci.

Vzpomeneš si na nějaký okamžik nebo situaci, která tě v poslední době v práci potěšila?

Jedná se asi o aktuální situaci jednoho mého klienta. Teď, když se postavil na vlastní nohy, zajistil si bydlení a začíná znovu, mu přišel dopis, že by měl nastoupit do vězení, protože neplnil povinnosti podmínky, kterou mu uložil soud. Po odchodu z dětského domova žil asi půl roku „na ulici“ a v tu dobu neměl čas ani chuť tyto podmínky plnit. Byla jsem z toho nespá. Sepsali jsme stížnost a připojili dobrozdání za naši organizaci. Čekali jsme celý měsíc, než nám přišla odpověď. Ani si nedokážete představit, s jakou energií a radostí v hlase mi klient volal tu úžasnou novinu. „Verčo, do vězení nejdu!“

V čem spatřuješ smysl tvé práce?

Když jsem poprvé zhlédla film Don Bosco, řekla jsem si jen: „Waw, to je velká zodpovědnost a především velká výzva!“. Smyslem práce v CDB i Dona Bosca je být lidským zázemím. Jsem moc ráda, že tu mohu být pro někoho, kdo se nebojí říct si o pomoc, či pochlubit se s něčím, co se mu povedlo. Ostatně takhle to chodí i v mé rodině, kde se společně těšíme z úspěchů a na druhou stranu společně prožíváme i nezdary. Mít se na koho obrátit, to je to, co bych chtěla svým „děčkám“ dát.

Jakým způsobem trávíš volný čas?

Volný čas trávím s rodinou a přáteli. Z našich setkávání se nabývám energií a elánem. Před půl rokem se mi narodila netař, která mi ukazuje, jak je svět krásný a plný nových úžasných věcí. Když zrovna nejsem v Boskovicích, zabavím se třeba nějakou knížkou, nebo zhlédnu film. Z těch aktivnějších koníčků miluji volejbal a procházky přírodou.

Iva Zdražilová

Začátek a konec dětských let

*Když mi bylo 11 let,
začala jsem poznávat fet.*

*Moje máma onemocněla
a na mě toho bylo moc.*

*Začala jsem fetovat a fičela
jsem celý den i noc.*

*Časem jsem si na to začala zvykat
a bylo pro mě opravdu těžký před
tím prchat.*

*O rok později mi moje máma umřela
a já nic a nikoho u sebe, než fet,
neměla.*

*Den ode dne to se mnou bylo horší,
někdy jsem si říkala, jak to se mnou
vůbec skončí.*

*Ze začátku zkoušely PL.
A začala jsem utíkat z domu, abych
se dostala na chvíli ven.*

*Nakonec mě otčím vykopl z baráku
a já to v tu chvíli měla na háku.*

*Tolik šancí jsem jim dala!
To kdybych věděla, že to bylo
zbytečný, ani bych to nedělala!!*

*Také na Salusu jsem si měsíc pobyla
a za měsíc jsem se do diagnostáku
dostala.*

*Dva roky jsem pak byla v děčáku,
A skončilo to tak, že jsem v pastáku.*

*Tot' začátek a konec dětských let.
Chtěla bych napravit sebe i celý svět.*

Báseň, kterou napsala Veronika (16 let)

Dovedu si představit, že skoro každý z nás, když čte tuto syrovou realitu, která z básně šestnáctileté dívky dýchá, zažívá nejspíš bezmoc. Dá se vůbec ještě něco zachránit? Je možné tak zraněnému človíčkovi pomoci?

Odpověď zní, že **šance je vždycky**. Záleží na konkrétních situacích a konkrétních lidech a výsledek nelze nikdy zcela předvídat. Držíme se naděje. Opíráme se o důvěru v to, že v každém člověku je dobré jádro. Jinak bychom mohli svou práci dávno zabalit.

A také o vlastní zkušenost. Letos v létě mi jedna mladá maminka poslala se svým mužem v mailu spolu s fotkami z dovolené následující řádky:

„Když jsme byli v Mostě, navštívili jsme i tamní kostel. TAKOVÁ KRÁSA SE JEN TAK NEVIDÍ! Posíláme i pár foteček tobě, aby ses mohla pokochat. Myslíme na tebe a máme tě rádi.“

Proč o tom píšu? Protože dětství této maminky mi silně připomíná uvedená báseň. Také jsem při jejím doprovázení před osmi lety zažívala bezmoc. A dnes je jí 23 let a spolu se svým mužem vychovávají dvě děti. A jsou schopni v dnešním přehlceném světě vnímat krásu! Co chtít víc!

**Monika
Peterková**

Kostel Nanebevzetí Panny Marie (Most)

Život není peříčko (rozhovor)

Zbyňka známe s přestávkami již 10 let. Dnes jezdí na „našem“ kole do práce a je přes všechny životní peripetie na dobré cestě. Proto jsem jej oslovila k rozhovoru.

Zbyňku, jaké to bylo, když jsi před pár lety opouštěl „děcák“?

Dostal jsem asi 10 tisíc a odešel jsem do jednoho domu na půli cesty na Moravě. Cítil jsem se tam úplně osaměle. A tak jsem se rozhodl, že to zkusím radši „na vlastní pěst“ v Pardubicích.

Jak se ti dařilo?

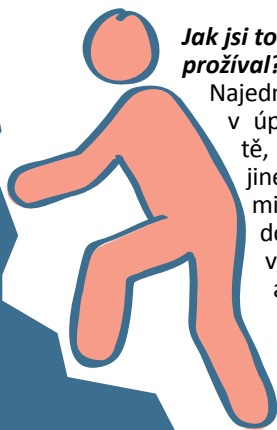
Nemohl jsem najít práci. V Pardubicích jsem znal salesiána Jirku Křemečka, který založil Centrum Don Bosco. Věděl jsem, že mu na mně záleží, ale tehdy jsem se nechtěl ptát na všechno. A tak jsem nadělal zbytečné chyby. Zkoušel jsem to sám přes různé práce „načerno“. Každou chvíli mi ani nezaplatili. Já se neuměl bránit. Co vše je třeba zařídit na úřadech, jsem neměl ani tušení.

Jak jsi to řešil?

Právě, že jsem to moc neřešil. Styděl jsem se. Bydlel jsem u kamarádky. Bylo potřeba jíst, a tak jsem občas někde něco ukradl - jídlo, cigarety, alkohol... S narůstajícími problémy jsem se Jirkovi radši ani neozýval. A skončil jsem na k o n e c ve vězení.

Jak jsi to vězení prožíval?

Najednou je člověk v úplně jiném světě, kde platí úplně jiné zákony. Tam mi teprve začalo docházet, že „život není peříčko“ a že to chci fakt napravit.

O čem jsi přemýšlel, když tě propouštěli?

Bez rozmýšlení jsem si koupil jízdenku do Pardubic, neměl jsem jinou možnost. Doufal jsem, že tam snad ještě pořád najdu Centrum Don Bosco.

Ty ses ale neozval hned?

Nejdřív ne, styděl jsem se. Zazvonil jsem u kamaráda. Bydlet jsem u něj nemohl. Kamarád měl staré nepojízdné auto, které stálo kousek od jeho domu, a tak mi ho nabídl. Já se do něj nastěhoval.

To byl ale leden...

Ano, ale já byl zvyklý na tvrdý život. Měl jsem pár korun, které mi zbyly po propuštění. Po 14 dnech, když už jsem neměl ani korunu, jsem se ozval vám na zelenou linku. Nevěděl jsem si rady.

Vždyť sis mohl zažádat o sociální dávky...

Já nevěděl jak... Pomohli jste mi, doprovodili na úřad. Sám bych to fakt nezvládl.

Jak dlouho k nám docházíš?

V lednu už to bude rok. V autě už nebydlím. Hlavně se mi podařilo najít práci. To bylo nejtěžší. Nikde mě nechtěli přijmout kvůli záznamu v rejstříku trestů. Kdybyste mě nepovzbuzovali, vzdal bych to. Teď mám poprvé v životě řádnou pracovní smlouvu.

Zbyňku, sáhl sis opravdu na dno. Neodpustíš si nakonec poslední otázku:

Co tě nyní drží nad vodou?

Důvěra lidí v Don Boscu, které už nechci zklamat, a taky vztah s přítelkyní. Ani ona nemá lehký život, ale pomáháme si. A když si nevím s něčím rady, tak „nedělám chytrého“, ale jdu se radši poradit.

Zbyňku, ty víš, že ti fandíme! Děkuji ti za rozhovor.
(Iva Zdražilová)

K zamyšlení

„STUDIA DI FARTE AMARE“ (Don Bosco).

SNAŽTE SE, ABYSTE SE STALI MILOVANÝMI.

Tato slova našeho milého Dona Bosca jsou základem jeho vzdělávacího systému. Byla to jedna z nejpodněnějších rad, kterou dal svým prvním salesiánům. SNAŽTE SE, ABYSTE SE STALI MILOVANÝMI. On totiž dokázal porozumět srdci mladých, a nejen to. Porozuměl lidskému srdci jako takovému a zjistil, že když lidé cítí lásku, vydávají ze sebe to nejlepší.

Existují „klíče“, které dokáží otevřít srdce k důvěře a upřímnosti. Jedním z těchto klíčů je jednoduše neutuchající a upřímná snaha hledat v druhých to dobré. Toto je lidský přístup. Toto byl případ, kdy Ježíš pohlédl na lidi a osobně se s nimi setkal.

Kdo by totiž nechtěl zažít ten pohled, který jde přímo do srdce a který okamžitě způsobí, že se cítíme důležití a že stojíme za to, aby nás někdo měl rád?

Tato životní setkání, která léčí duše, jsou nesmírně důležitá. Pro matku, otce, manželku, manžela, učitele, kněze či misionáře. Všichni potřebujeme tento pocit zažít a všichni máme možnost vyléčit srdce ostatních.

I kdybychom byli takto milováni jen jednou, naše srdce se může otevřít míru a radosti, pohltní jej pocit smíření a začneme se na sebe dívat s větší láskou.

Kéž nám Pán Bůh a Marie Pomocnice Křesťanů dá takové srdce.

Srdečně zdraví Váš Ángel, hlavní představený
(a jeho „Pozdrav č. 60“)

Slovo závěrem

**Milí přátelé, dobrodinci,
děkujeme za veškerou
pomoc a podporu.
Přejeme Vám, aby Vaše
srdce byla naplněna
láskou, mírem a ra-
dostí nejen o vánocích,
ale po celý rok 2015!
Tým Centra Don Bosco**

Podporují nás

NADAČNÍ FOND J&T

KONTO VEŘEJNÉ SBÍRKY: 2120456028/5500

Cílem bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM je **představovat aktivity, posláním i příběhy klientů této organizace. Běžné veřejnosti chceme přiblížit problematiku ústavní výchovy a zejména odchodu z ní.** Chceme tak připravovat prostředí, které více chápe životní cestu mladých, jejichž rodiče pro ně nechtějí, neumí nebo nemohou být oporou. **Zároveň touto cestou chceme získat podporu a zájem o to, co pro děti z ústavní výchovy děláme. Pokud Vás tato problematika zaujala a rádi byste se o našich aktivitách dozvídali pravidelně, kontaktujte nás - budeme Vám zasílat náš bulletin. Můžete nás také pravidelně podporovat, rádi Vás pak pozveme na akce určené pro naše dárce.**

bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM

informační občasník pobočného spolku CENTRUM DON BOSCO Salesiánský klub mládeže, který vychází dvakrát v roce (červen, prosinec).

Vydává: CENTRUM DON BOSCO SKM

Grafika, ilustrace: Vojtěch Peterka

Odpovědný redaktor: Iva Zdražilová

Tel: 774 545 013

E-mail: zdrazilova@dozivota.cz

Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

www.dozivota.cz

naceste@dozivota.cz

www.facebook.com/dozivota

